Anul IV. Nr. 11. Cluj, Duminecă 12 Maiu 1929. 2 Lei exemplarul.

Chemarea Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:
Pe un an.....Lei 180·—
Pe un jumătate an.....Lei 90.—
Pe 3 luni.....Lei 40·—
Autorităţi şi instituţiuni.....Lei 500·—
In streinătate dublu.

ANUNŢURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA ADMINISTRAŢIA ZIARULUI CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDACŢIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 4. — Telefon: 7-69
ADMINISTRAŢIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-86

Organizaţiile de voinici.

O agitaţie stupidă şi interesată au pornit în unison toate partidele a căror forţă politică unică a fost schingiurea conştiinţei masselor populare. In acelaş timp a început sà strige şi presa mai mult sau mai puţin românească ca origine şi fel de gândire. N'a rămas mai pe jos nici presa minoritară maghiară în a vedea în organizaţiile de voinici un pericol al minorităţilor în munca viitoare a acestor organizaţii.

Intregul acest jazz — band urlător fără nici o consistenţă principială sau interes comun — căci vai ce comunitate de principii sau interese poate fi între „Viitorul" „Indreptatea" şi „Adevărul" sau între toate laolaltă şi „Ellenzek"-ul sau „Keleti Ujsag"-ul lui Bethlen sau Bánfy? — nu dovedeşte decât că prin acest început de organizare, am nimerit cuiul în cap. Aşa că tot ceeace le este comun este teama, frica *de interesele lor* proprii *şi nu de acelea ale* statului, *care* **nu va suferi nimic,** *ci dimpotrivă se* **va ridica** *şi* **se va întări!** *Şi iată de ce:*

„Viitorul" şi „Indreptarea" strigă. Desigur. Partidul naţional ţărănesc a realizat alegerile libere, deci otrava, care va trebui să debiliteze şi să distrugă organismele lor politice. Intreg calculul lor politic pe viitor conta pe uzarea prin guvernare a popularităţii — şi astfel — a forţei partidului nostru. Or este inadmisibil — pentru existenţa lor viitoare — ca un partid la guvern fiind, în a şasa lună de guvernare, nu numai că nu-şi perde ntmic din popularitate, ci înregimentează în cadrele sale noi suflete tinere, însufleţite şi credincioase. Iată deci pericolul: Voinicii le amână până la minus infinit socotelile lor politice. Ei văd în cetele de voinici gàrzile verzi şi tot ceeace poate vedea un organism bolnav, în delirul agoniei. Noi le spunem cel mai elementar lucru din viaţa politică: Cetele sunt adâncirea în masse a organizaţiei noastre politice de până acum. Ii învităm şi le dorim acelaş succes, dacă-l pot avea. Sà **continue,** *poate, d-l Duca, cu „Vestitorii" Domniei Sale! Căci de* **început** *ştim că a început pe vremuri nu prea imemoriale.*

„Adevărut" se întreabă: „Nu sunt oare fascii à la Mussolini? Cu ulei de ricină?" De! Fiecare cu ce'l doare. Ei bine, nu sunt fascii. Sunt cete! Noi nu vom face marşul asupra Romei noastre, Bucureştiul, ci în schimb vom căuta să ocupăm Flămânzeştii de vale, Sărăceştii de munte şi orice cătun unde se găseşte o conştiinţa românească în înflorire, pentruca cultivându-o sà ridicàm forţa politică a mulţimei **conştiente** *şi astfel sà reducem, sà anulàm macrocefalia politică a Bucureştiului politic atrofiat. Vrem sà ridicàm la o valoare politică potenţială şi dinamică sănàtatea satelor, cinstea şi morala colibelor, a mulţimei ignorate, căci aşa cere, aşa împune principiile democraţici adevărate.*

Ellenzekul şi ceilalţi? Desigur că văd un pericol minoritar, atunci când **vitalitatea** *naţiunii* **dominante** — *da dlor minoritari:* **a naţiunii dominante** — *nu se va desvolta ca o buruiană din marginea de drum, ci va creşte ca un arbore puternic într'un sol sănàtos şi bine îngrijit. Această vitalitate şi conştiinţă* **românească neaoşă,** *izvorâtă din popor, cultivală în popor, va fi garanţia şi a viitorului şi a unităţii noastre contra tuturor devizelor de „nem, nem soha", şî „Hiszek Magyarország feltámadásában", către cari conducătorii politicei maghiare — sà o recunoască odată cavalereşte — privesc cu adulaţiune mai mult decât fanatică. Atâta vreme cât Budapesta va falsifica bancnote şi conştiinţe, noi, — fără sà urîm, căci înţelegem — dar ne sinţim datori sà ne organizàm puterea noastrà naţională. Dar cu astea n'au spus totul. Vom reveni.*

Aron Păltineanu.

Zece Maiu.

Odinioară şi acum.

de: *Dr. Florian Dinculescu.*

„Zece Maiu ne-o fi de-apururi
Sfântă zi căci ea ne-a dat:
Domn puternic ţării noastre,
Libertate şi Regat!..."

Zece Maiu 1866 ne-a adus inlăturarea pentru totdeauna a certurilor în jurul ocupării scaunului domnesc de către mulţii competitori creiaţi de vitregia soartei prin care a trecut neamul românesc, instituindu-se odată cu venirea Prinţului Carol de Hohenzolern, această familie ca domnitoare pe tronul Principatelor Române.

Zece Maiu 1877 ne-a adus scuturarea de jugul secular din Stambul.

Zece Maiu 1881 ne-a adus Regalitatea şi Regatul român liber şi respectat în rând cu celelalte ţări europene.

Aşa se sfârşeau mai toate conferinţele dela zece Maiu, înainte de marele războiu. In totdeauna însă dela compoziţia micului şcolar la prelegerile, discursurile, şi orice vorbini cu acest prilej se adaugă un **dar** plin de îngrijorare, şi de speranţe însă, **dar** acest zece Maiu al României mici, ne va aduce pe un alt zece Maiu mult mai plin de bucurie şi veselie, mult mai ferice; ne va aduce pe acel zece Maiu al eliberării tuturor Românilor „dela Nistru pân' la Tisa" în care cu toţi Fraţii liberi şi uniţi cu noi sà fim la olaltă într'o Românie mult mai mare şi mai puternică o Românie a tuturor Românilor!"...

Aşa am crescut şi ne-au crescut cărturarii noştri; aşa am crezut de copii mici: crezul eliberării şi unirii tuturor fraţilor cu Patria Mumă!

Toate lecţiile de istorie, toate prelegerile, literatura noastră dinaintea războiului cântecele populare la horă, pe plaiu cu turma, ori în urma plugului nu erau decât speranţele „unui vis de împlinit", ori jalea curată, sinceră de fraţi pentru „Fraţii aflaţi în robie, la ei acasă!..

In sat ca şi în oraş, in şcoală şi în biserică, în armată... în orice societate culturală-socială... nu se făcea decât sà se alimenteze focul sacru, moştenit „părinţii din părinţi" — cultul înfăptuirii idealului naţional. Toate problemele sociale-politice-culturale tindeau şi se invârteau în jurul acestui simbol al întregirii neamului.

Toate clasele sociale ca singură masă de simţire, nu se mai deosebiau intru nimic, când se punea problema între probleme a înfăptuirii României Mari.

Axa psihologică a intregului popor românesc din Regat, şi de pretutindeni nu era alta decât aceea a eliberării şi întregirii neamului.

Această psihologie a fost înţeleasă de Marele Rege Ferdinand I şi a urmat-o cu acel exemplu, unic în Istoria lumii, de sacrificiu şi devotament pentru poporul căruia i-ai jurat credinţă şi supunere la legile lui, la aspiraţiile lui... chiar când trebuia sà tragà sabla impotriva familiei, fraţilor săi de sânge!!

Numai legendele ne mai redau asemenea pilde de înţelegere a aspiraţiunilor poporului ce conduci, de completă identificare între Rege şi Popor.

Depărtarea in timp, va aşeza şi zugrăvi în adevărata ei lumină icoana Marelui Rege, Făuritor al României Mari, aşa după cum numai depărtarea ne redà farmecul miraculos al aurorii boreale.

Şi au pornit flăcăii noştri, voinici cu dascălii lor în frunte, ca ofiţeri acum, cu aceia cari le arătaseră pe hartă Ardealul în Robie, le aprinseseră în suflete de şcolari flacăra eliberării şi întregirii neamului, au plecat sà înfăptuiascà cu sabia, ceeace propovăduiseră cu vorba. Au pornit „La arme, sà cucerim, ce-avem de cucerit!..."

Şi ne-au dat ostaşii noştri prin eroismul lor neprecupeţit, prin botezul de sânge dela Jiu, Dragoslavele, Mărăşti, Oituz şi Mărăşeşti, ne-au dat pe acel zece Maiu al eliberării şi conbucurării tuturor Românilor.

Incà nu s'a scris intr'un tot şi în adevărata lor lumină paginile de aur ale epopeii eliberării şi unirii neamului românesc, cari ne-au adus pe acel zece Maiu al intregului Neam românesc!

Un deceniu s'a scurs de atunci şi totuşi patimile mărunte, ambiţiile, revendicărilor egoiste... impiedică incà, îngreuneazà elaborarea şi incadrarea pentru eternitate a acestor pagini de aur, în care s'a înfăptuit idealul nostru naţional.

Aveam, insfârşit toţi Românii, aproape toţi, nu alt zece Maiu; dar în acest deceniu de după războiu, zece Maiu nu a fost o zi de adevărată sărbătoare a eliberării poporului...

Un sistem de guvernàmânt uzurpator, tiranic, mincinos şi fals, ţinea departe pe marele suveran, poporul, dela aceastà sărbătoare, de mult visată, sosità, dar împiedicatà, artificializatà ca intreaga viaţà de guvernare a acestei decade...

Şi acum răsunau, clopotele, bubuiau tradiţionalele 101 tunuri; ţara întregità, prin „aleşii săi" sărbătorea pe noul zece Maiu. Dar „aleşii" nu erau ai poporului; erau reprezentanţii furtului de voturi şi siluirii conştiinţei cetăţeneşti; poporul nu lua parte, prin voia sa liber exprimatà, la Marea sărbătoare, la acest zece Maiu dorit cu atâta tărie de toţi...

Şi ne-a fost dat sà serbàm în aceste vremuri de mistificare, pe un zece Maiu artificial, mincinos, de simplà paradà, din ordin, ori din condescendenţà pentru Dinastie ori continuarea tradiţiei din bătrâni.

L-am prăznuit; dar nu l-am sărbătorit cu adevărat.

Abia anul acesta ne-a venit şi am sărbătorit pe zece Maiu cel adevărat, al nostru al tuturor, al poporului intreg şi întregit, liber în afară şi eliberat politicesţe înnăuntru.

Nu a fost o simplà paradà, ci o adevărată sărbătoare; sărbătoarea eliberării şi redeşteptării intregei conştiinţe naţionale...

(Continuare pe pag. 4.)

Marele discurs al dlui Prim-ministru Iuliu Maniu

asupra rostului organizaţiilor chemăriste de voinici.

Publicăm după notele stenografice strălucitul discurs al dlui prim-ministru Iuliu Maniu — asupra organizaţiilor chemăriste de voinici.

D. IULIU MANIU: *Onorată Cameră, mi s'a adresat eri în Senat, din partea d-lui senator Lapedatu, fost ministru şi aci în Cameră, din partea d-lui deputat Djuvara o întrebare privitoare la serbarea voinicilor din Blaj, întrebare la care s'a alăturat şi dl deputat Goga. Fiindcă depe banca ministerială s'a pus eri în vedere că voi răspunde la aceste întrebări numaidecât şi fiindcă preşedintele partidului naţional liberal este membru al Camerei şi deoarece întrebarea s'a adresat în numele partidului liberal, cred că este locul să răspund acolo unde ar putea intra în discuţie şi şeful partidului, care a adresat întrebarea. De sine înţeles că răspunsul meu poate fi considerat dat şi domnului senator Lapedatu, ceeace iarăşi de sine înţeles, nu va împiedica ca întrucât dl senator Lapedatu va dori, răspunsul meu să-l repet şi în Senat.*

Pentru a înlătura dela început orice nedumerire, am să declar — şi poate declaraţia mea, în atmosfera care s'a creat în jurul acestei chestiuni, şi după tonul tragic în care unele dintre prtidele din opoziţie, şi-au arătat îngrijorarea patriotică faţă de liniştea ţării, atât de mult ameninţată vă va surprinde.

Serbarea din Blaj, care este obiectul discuţiunei s'a ţinut cu ştirea mea. Domnii miniştri Aurel Vlad şi Voicu Niţescu au luat parte tot cu ştirea mea (aplauze pe băncile majorităţii). S'a întâmplat aceasta în mod logic şi conform tradiţiunei partidului nostru.

FESTIVITATEA ESTE O TRADIŢIE POLITICA

Zace în tradiţiunea partidului naţional-ţărănesc, ca generaţia tânără să fie cât mai mult închegată în rândurile luptătoare ale partidului nostru (apl. prelungite pe băncile majorităţii).

Conducătorii acestui partid au crezut totdeauna, sunt convins, ca foarte corect că evoluţiunea normală a gândirii politice precum şi o acţiune logică şi consecventă pusă în serviciul acestei evoluţiuni să asigure mai mult, prin aceea că diferitele generaţii cari într'un moment dat formează naţiunea să-şi dea mâna pentru a merge alături în susţinerea ideei politice, de care sunt însufleţiţi.

Aşa a fost totdeauna şi a fost foarte bine! In 1848 s'a alăturat celor bătrânt generaţia tânără cu Simion Bărnuţ şi Avram Iancu, în frunte împreună cu toţi cei cari îi înconjurau.

In 1867, alături de bătrânul Şaguna şi de ceilalţi, cari erau în fruntea partidului, s'au alăturat Macelariu, doctorul Raţiu şi alţii, cari aparţineau generaţiei tinere.

In 1881 acestora s'au alăturat în organizaţia de partid bine închegată prin fuziunea partidului naţional din Transilvania cu cel din Ungaria, generaţia doctorului Lucaci, Coroianu, Brote şi Slavici. Mai târziu, în 1892, s'a întâmplat acelaş lucru cu generaţia lui Aurel Popovici, Ştefan Pop şi ceilalţi, iar în 1905 acelaş lucru s'a întâmplat cu generaţia doctorului Vaida, Aurel Vlad, căreia aparţin şi eu (aplauze prelungite pe băncile majorităţii) care prin o bine închegată organizaţie şi politică naţională a tineretului a reuşit să prefacă programul politic al naţiunii române din Transilvania şi Ungaria, în sensul autonomiei naţionale, din tactica pasivistă, în tactica activistă, căreia toată lumea recunoaşte, roadele bune ce a dat. (Apl. pe băncile majorităţii).

Aşa s'a întâmplat şi în anul 1926 când, conform acestei tradiţii, prin întâmplarea dureroasă a aşa numitului „fripturism" era ameninţată viaţa politică cu o dezechilibrare morală. Ca o reacţiune morală politică, s'a realizat înjghebarea generaţiei tinere de atunci, într'un mănunchi, sub numirea „Chemarea" care din 1926 duce alături de conducătorii actuali ai partidului naţional-ţărănesc, lupta pentru emanciparea politică a întregului popor român, tot aşa cum o duceau mai de mult pentru emanciparea naţională a poporului român din Transilvania şi Ungaria. (Apl. pe băncile majorităţii).

Eu ca prezident al partidului şi întreaga conducere de partid, nu putem decât să ne bucurăm de această înrolare a generaţiei tinere în falangele luptătoare ale partidului naţional-ţărănesc, în serviciul ideologiei sale naţionale şi democratice.

N'am putut decât să aprob, când tinerii intelectuali s'au hotărât să organizeze nu numai tineretul intelectual, ci şi tineretul celălalt şi mai ales cel ţărănesc.

In consecinţă, atunci **când au cerut dela mine autorizarea, să poată duce această organizaţie în păturile cât mai largi ale populaţiei, le-am cerut să-mi arate, mai deaproape, scopurile, pentru cari vreau să lucreze şi mijloacele pe cari vor să le pună în aplicare declarându-le că o astfel de înjghebare nu poate să aibă loc nici astăzi, cum nu a putut avea loc nici în trecut, decât numai în disciplina, ideologia şi în serviciul programului partidului naţional-ţărănesc (aplauze pe băncile majorităţii).**

I-am rugat să-mi arate, cum vor să realizeze acest lucru şi le-am dat facultatea ca într'o adunare oare-care să-şi precizeze prin acceptarea unui statut directivele activităţii proiectate să mi-l prezinte acest statut, ca pe urmă să-l prezint şi eu Congresului partidului, ca întrucât această înjghebare a tinerimei convine Congresului partidului, să fie aprobat şi felul ei de gândire şi planul de acţiune stabilit în statut.

UN PROGRAM INALŢATOR

Şi, ca să vedeţi cum au satisfăcut ei acestei dorinţi ale mele, daţi-mi voe să citesc partea aceia din proiectul lor de statut care exprimă această ideie şi care a fost citită la Blaj, statut pe care ei l-au proclamat ca al lor, pentru a-l supune Congresului partidului naţional-ţărănesc spre aprobare:

ACTIVITATEA: *1) Educaţiunea cetăţenească, culturală, morală şi sportivă.*

MIJLOACELE: *1) Lupta pentru realizarea integrală a idealului naţional şi înfăptuirea democraţiei în domeniul politic, sub programul şi disciplina partidului naţional-ţărănesc. (Apl. pe băncile partidului naţional-ţărănesc).*

2) In domeniul economic: lupta pentru apărarea şi propăşirea intereselor ţărănimei, ţinându-se seamă de interdependenţa claselor sociale. (Apl. pe băncile majorităţii).

3) Organizarea tineretului, ca atare, nu se amesteca în lupta de ierarhizare în partid".

Cred, domnilor, că aceste câteva puncte lămuresc pe deplin şi scopul şi natura şi mijloacele cu cari această parte a partidului naţional ţărănesc vrea să contribue, la propăşirea politică şi naţională a poporului românesc. (Apl. prelungite pe băncile maj.).

SPULBERAREA UNEI ACUZAŢIUNI NEINEMEIATE

Deoarece în întrebarea care mi s'a pus, se cuprinde o acuzaţie, motivată cu discursul d-lui Voicu Niţescu, ministrul Ardealului, daţi-mi voe să citesc discursul său din gazeta „Dreptatea", în care se produce exact ce a spus d-sa. Citez:

„Domnul ministru, Voicu Niţescu, a lămurit rosturile organizaţiei tinerilor aderenţi ai partidului, organizaţie ce nu are nici un scop de conspiraţie sau de răsvrătire. Nici un partid nu are dreptul să considere ţara ca moşia sa, dar un partid conştient de menirea lui are datoria principală să recurgă la toate mijloacele, pentru înălţarea conştiinţei naţionale. (Apl. pe băncile maj.). La temelia statului, ca şi a colibelor, trebue aşezată cinstea şi omenia. (Apl. pe băncile maj.). Prin organizarea tinerimei şi manifestarea ei naţională, arătăm că aci este un neam cult, care va şti să-şi apere independenţa, cu orice preţ. Rostul acestei organizaţii este de a creşte tânăra generaţie, care va avea, mâine, răspunderea conducerei acestei ţări, şi care să fie în stare să asigure o existenţă normală, să facă şi aceşti voinici ceeace au făcut legionarii romani să-şi apere Regele şi Regenţa, să-şi apere guvernul şi ţara (apl. pe băncile maj.)."

Cred, domnilor, că nu se poate mai clar preciza ceeace este în mintea şi în sufletul acestor oameni, decât prin cele stabilite în statut şi prin acest discurs prea frumos.

Aceasta rămâne o organizaţiune în sânul partidului naţional-ţărănesc, sub răspunderea lui politică, la serviciul ideilor sale politice şi depune o activitate spre înălţarea naţional-democratică a neamului românesc şi spre apărarea Regelui, Ţării şi Neamului (apl. prelungite şi îndelung repetate pe băncile majorităţii).

Dar mă veţi întreba dv., pentru ce e lipsă de acest lucru?

E lipsă şi încă o foarte mare lipsă naţională, pentrucă foarte multe partide, de altă ideologie socială decât noi, îşi organizează tineretul lor şi ar fi o foarte mare greşală, dacă noi, partidele româneşti, am lăsa neorganizate generaţiile tinere şi încă neînchegate într'o acţiune politică sănătoasă (apl. prelungite pe băncile maj.).

Dv. ştiţi prea bine că partidul socialist îşi are organizaţia sa a tineretului partidul comunist are organizaţia sa comunistă a tineretului.

D. I. G. DUCA: Partidul comunist nu există.

D. IULIU MANIU: *Dv. ştiţi foarte bine cât de necesar este ca sufletul şi mintea generaţiilor tinere, mult mai aplecate la impresiuni trecătoare decât generaţiunea de mai înainte, să nu fie lăsate prada curentelor sociale şi politice subversive şi ţinute indiferente faţă de interesul general al ţării şi al naţiei româneşti, şi faţă de ordinea socială actuală (apl. pe băncile majorităţii).*

Socot o datorie de prevedere politică şi naţională acest lucru şi aşi dori ca fiecare partid român naţional, să facă acelaşi lucru. (Aplauze îndelung prelungite, strigăte de bravo pe băncile majorităţii). Eu nu vreau să abat dela acest gând partidele protivnice nouă, din contră, eu le încurajez să-l înfăptuiască şi ele, în proporţie cu tăria ideologiei lor (ilaritate, aplauze pe băncile majorităţii), în proporţie cu puterea lor de propagandă şi în proporţie cu devotamentul pe care îl au, nu numai faţă de interesele lor de partid, ci şi faţă de întreaga ţară, faţă de întreaga naţie şi mai ales, faţă de marele interes naţional, ca generaţia tânără să fie educată într'o direcţiune cetăţenească naţională, conştientă şi românească (aplauze prelungite pe băncile majorităţii).

In faţa acestor constatări şi în faţa acestor netăgăduite adevăruri, celelalte excepţiuni prezentate, nu pot avea mai ales importanţă, fiindcă chestiunea educaţiunei politice cetăţeneşti a generaţiei tinere, este de o aşa mare importanţă în viaţa unei naţiuni, încât faţă de acest interes, celelalte lucruri, care ar putea, poate să displacă cuiva, din interes de partid nu pot avea nici o importanţă.

Aceasta mai ales dacă ne dăm seama, că în toate statele, învecinate, tineretul naţiunilor care ne înconjoară este organizat în acest sens, în sânul deosebitelor partide politice (aplauze pe băncile majorităţii).

Adică, ce ne-ar putea împiedica pe noi românii, să urmăm această pildă bună a lor? Desigur, că nimic căci dacă partidele adverse nouă ar simţi în ele puterea de a o face, fie ca putere atractivă a ideologiei lor, fie ca putere de propagandă a lor, ar fi făcut-o înainte de noi (aplauze prelungite pe băncile majorităţii).

Să fie sigure aceste partide, că dacă ar fi făcut-o înainte de noi, noi nu le-am fi criticat, ci le-am fi lăudat şi am fi mers în urma lor (aplauze prelungite pe băncile majorităţii).

GUVERNUL NU VA TOLERA ORGANIZAŢIUNI SUBVERSIVE

De sine înţeles, onorată Cameră, că atât în gazete, cât şi în interpelările prezentate, s'a adaos la acest miez şi fond al chestiunei mai multe lucruri care însă pot să vă asigur pe dv. că sunt lipsite de temei.

Inainte de toate, dl deputat Djuvara, întreabă „cum este cu putinţă ca un guvern, care a revendicat puterea în temeiul principiilor constituţionale şi a respectului legalităţii să patroneze sau să tolereze organizaţiuni, care tind să substitue în locul ordinei legale forţe, fără de răspundere, menite să înlesnească toate aventurile şi să expună ţara la toate primejdiile?"

Declar, domnilor, categoric că guvernul nu va tolera niciodată aşa ceva. Guvernul actual ar fi cel dintâi care, cu toată energia, cu toată puterea şi cu toate mijloacele de care dispune, ar opri, ca faţă de puterile constituţionalicişte organizate să se instituie în ţară alte forţe, care ar putea avea scopul să substituie menirea pe care o au forţele organizate constituţional, sau care ar putea tulbura liniştea în ţară (aplauze prelungite pe băncile majorităţii).

O DESMINŢIRE A D-LUI MINISTRU AL. VAIDA-VOEVOD

Dela sine înţeles, d-lor deputaţi, că pentru a putea pune această întrebare se face provocare la anumite declaraţiuni ale d-lui ministru de interne Alexandru Vaida-Voevod.

Sunt autorizat din partea d-sale, să aduc la cunoştinţă în modul cel mai categoric, că declaraţiile dumisale, au fost greşit reproduse şi foarte tendenţios interpretate.

Nu eu sunt chemat să arăt conţinutul declaraţiilor d-sale şi să interpretez sensul lor. Aceasta, dacă se va găsi necesar o va face dl ministru de interne, dl Alexandru Vaida-Voevod. In tot cazul, constat, că declaraţiile au fost greşit redate şi greşit interpretate.

I. P. S. MITROPOLITUL DE BLAJ N'A ASISTAT LA SOLEMNITATE

A doua chestiune care s'a pus în legătură cu aceasta este aşa zisa participare a I. P. S. Mitropolit din Blaj la această solemnitate, participare care însă n'a avut loc, I. P. S. Mitropolit n'a luat parte la acest act; I. P. S. Mitropolit nu face politică şi prin urmare este evident că învinuirea sau temerea care este cuprinsă în pasajul respectiv din interpelarea d-lui Djuvara este cu totul lipsită de temei.

DUMNEZEU ŞI PATRIA

Este adevărat însă, d-lor altceva. Este adevărat că d-nii miniştri Aurel Vlad şi Voicu Niţescu, iarăşi conform tradiţiei noastre, şi ca particulari şi ca miniştri ai ţării, şi-au ţinut de datorie să se prezinte I. P. S. Sale, în palatul său. Este aceasta aşa de firesc, aşa de natural, încât d-lor miniştri şi I. P. S. S. Sale nu li se poate aduce vre-o vină. Şi este adevărat că I .P. S. Sa a avut la masa sa seara, absolut independent de această serbare, pe d-nii miniştrii, care erau în Blaj. Este foarte firesc şi foarte natural mai ales că dl Voicu Niţescu, deşi ortodox, a servit doui ani alături de mine, la contencţiosul mitropoliei din Blaj este bun prieten şi cunoscut al I. P. S. Sale, lăsând acolo cele mai excelente amintiri, iar dl Aurel Vlad, deşi ortodox, n'a lip-

BCU Cluj / Central University Library Cluj

sit dela nici o manifestare politică sau culturală, şi dela foarte puţine chiar bisericeşti, cari s'au petrecut în Blaj de 30 de ani (aplauze pe băncile majorităţii). Prin urmare prezenţa lor n'a fost altceva decât un omagiu adus de guvern unui Inalt Prelat, ceeace suntem datori să facem totdeauna fiecărui prelat ca recunoştinţă faţă de legăturile din trecut între I. P. S. Sa şi între aceşti domni miniştri.

Peste tot, d-lor, dv., când examinaţi lucrurile acestea, manifestările acestea bisericeşti în legătură cu viaţa politică şi când examinaţi atitudinea arhiereilor, să nu uitaţi felul cum gândeşte poporul românesc din Transilvania. **Biserica a fost, care ne-a mântuit limba; şi aceasta nu se uită în timp de 10 ani** (aplauze pe băncile majorităţii). **Şi nu este permis să se uite niciodată** (aplauze prelungite pe băncile majorităţii, strigăte de bravo). Inalţii prelaţi ortodoxi şi uniţi din Ardeal nu fac politică, dar ei n'au căzut din văzduh în Ardeal. Ei au luat parte, în tinereţea lor, la luptele de emancipare naţională. (Aplauze prelungite pe băncile majorităţii). A făcut-o Prea Sfinţitul Mitropolit din Blaj, a făcut-o I. P. S. Nicolae Bălan din Sibiu (aplauze pe băncile majorităţii), a făcut-o P. S. Ciorogariu din Oradea, a făcut-o P. S. Nicolescu din Lugoj, şi au făcut-o toţi la rândul lor, cari ilustrează astăzi aceste scaune arhiereşti alături de I. P. S. Patriarchul Miron azi Regent. Şi d-lor, dacă noi nu putem uita biserica, întru amintirea luptelor din trecut şi pentru incurajarea sufletului creştinesc şi naţional pentru viitor, **să nu vedeţi dv. o conspiraţie politică între biserică şi între partid, nici între cler şi noi, cari suntem simpli luptători trecători ai zilelor de astăzi pentru mărirea zilelor de mâine** (aplauze prelungite, strigăte de bravo, pe băncile majorităţii).

D-lor deputaţi, fiind timpul foarte înaintat şi trebuind să mă despart, mă rezum la o singură observaţie.

DE CE A FOST LA BLAJ PREFECTUL DE TARNAVA-MICA

O lecţie de moralitate politică

Este adevărat că dl Zaharia Boilă, prefectul judeţului Târnava-Mică, a luat parte la această serbare. Voi explica pentru ce şi prin ce împrejurări dar trebue mai înainte de toate, să constat, că principiul nostru de guvernare este ca toţi cei cari sunt în slujbă de Stat n'au să se ocupe de chestiuni de partid. Şi pentru a dovedi acest lucru vă reamintesc că în scopul de a înconjura o imixtiune oarecare, la compunerea listei de prefecţi, am fost cu deosebită băgare de seamă, că întrucât, nu mai se poate să fie numiţi prefecţi, preşedinţii organizaţiilor noastre judeţene. Astfel încât d-lor, este fără pildă în istoria politică a acestei ţări, faptul care s'a petrecut la formarea guvernului nostru, că din 72 de judeţe, nu mai în 6 judeţe sunt preşedinţi de organizaţie totdeodată şi prefecţi, în acele judeţe, unde într'adevăr, în interesul administrării bune a judeţului nu se poate găsi o altă soluţie.

Abstrăgând dela aceasta, în toate ocaziunile am rugat pe d-nii prefecţi să nu activeze în chestiunile de partid. Mai mult, înainte cu 3—4 zile, am fost la Cluj, am avut o masă cu dl prefect şi toţi cei de faţă pot să-şi amintească că i-am rugat cu insistenţă ca în acţiunile, care le desfăşoară partidul nostru n'au să fie şi mobilul diferitelor conveniri şi manifestări, ca nu oarecumva să se deprindă publicul şi lumea din Ardeal, cu ideia că manifestările politice şi naţionale, trebue să se facă la poruncă de stat. Nu cred, d-lor, ca în istoria politică a acestei ţări să se fi repetat adeseori acest lucru.

S'a întâmplat însă la Blaj că dl Zaharia Boilă, a citit statutele în chestiune. Le-a citit el, fiindcă era secretarul partidului în acel judeţ, şi fiindcă a fost unul dintre acei tineri a „Chemărei"; el colaborase la proectarea acestui statut şi-a ţinut de datorie ca, prezentându-l să predea această acţiune conducătorilor organizaţiunei politice din Târnava-Mică.

Evident din această împrejurare nu se pot trage concluzii cari ar putea să pună în altă culoare această mişcare care, *după cea mai curată conştiinţă a mea şi cred şi după judecata dv., desigur, este pusă în serviciul ordinei, al păcei şi al educaţiei naţionale şi cetăţeneşti a poporului românesc* (banca ministerială silului).

De Ziua Eroilor.

„Gândiţi-vă că tot temeiul vieţii noastre de azi — aşezată pe temelii trainice — se datoreşte, în primul rând acelora cari zac dealungul munţilor, plaiurilor şi drumurilor noastre, fără un semn la căpătâiu"... Din „Chemare de ziua Eroilor" de Patriarhul Regent al României.

(fld) *„Zac dealungul munţilor, plaiurilor şi drumurilor noastre fără un semn", fără urmă, amestecaţi cu noroiul, ori cu praful drumurilor Eroii întregirii neamului românesc. Şi sunt mulţi ca frunza şi ca iarba. Nu cred să fie o altă ţară pe lume, cu o ţărână mai scăldată în lacrimi, mai frământată cu mai mult sânge şi amestecată cu mai multă carne şi oase ale fiilor ei, aşa după cum este Ţara noastră. Orice bucată cât de mică din glia română, dela Dunăre, Nistru ori Tisa, este un panteon sfânt şi scump nouă, ascunzând odată cu şiroaiele de lacrimi şi sânge, gloria străbună, istoria şi viaţa unui neam întreg. Acei ce zac neştiuţi, dar pretutindeni formează acea legătură de viaţă, între moşia din străbuni şi poporul român, formează acea rădăcină pătrunsă în cele mai adânci ale pământului, încât dacă ar încercă cineva să smulgă, să alunge neamul românesc de pe aceste plaiuri, trebue să fie atât de puternic încât să poată sfărâmă şi aruncă în vânt mai întâiu pământul cu munţii şi văile şesurile şi apele lui, în care se îngemănează viaţa şi istoria neamului nostru. Osemintele Marilor dispăruţi pentru eliberarea şi întregirea Românilor de pretutindeni, alcătuesc pivotul acestei rădăcini indestructibile dintre glie şi popor, constitue acel titlu de drept sacru în faţa lumii întregi pentru stăpânirea şi apărarea aeestui pământ, care se numeşte Patria română întregită...*

Avântul şi dispreţul de moarte cu cari s'au scris paginile de aur ale drepturilor şi gloriei noastre naţionale dela Jiu, Dragoslave, Olt, Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti constitue acea conştiinţă a drepturilor naţionale şi umane în totdeauna vii şi mai tari decât oricare altele, constitue dreptul însăşi la o viaţă nouă, liberă cu adevărat înafară şi înăuntru, aici şi numai aici, pe ţărâna plămădită şi răscumpărată cu ceeace are un popor mai de preţ, sângele, viaţa sa însăşi.

I-am văzut pe mulţi dintre aceşti „Mari dispăruţi" în urgia retragerii, goi şi flămânzi, ori roşi de mizerie şi tifos exantematic în spitalele Moldovei răbdând şi îndurând totul cu o superbă resemnare; dar sperând continu la ceasul cel mare al mântuirii.

I-am văzut pe alţii în noroiul tranşeelor dela Mărăşti, amestecaţi cu lutul încă de vii într'o mângâetoare înfrăţire; continui la datorie, la post, cu ochii pe dusman; iar cu gândul la „noi acasă" la cei ce zăceau în „robia păgână", aşteptând cu o statornică credinţă şi răbdare semnalul de atac şi eliberare totdeodată.

I-am văzut pe alţi mulţi apoi sfârtecaţi de schije, privindu-şi carnea ori mâna întreagă aruncată departe, neagră de fum şi de lutul negru înmuiat ca o cocă în sânge, în vaete sfâşietoare ori într'o tăcere şi o răbdare mută de martiri conştienti de sacrificiile lor. „Pentru cei de acasă! Pentru Fraţii noştri robiţi! Să duci acest inel, acest carnet la ai mei, să vadă scris aci că mi-am făcut, datoria!" Si-şi închideau ochii în urma pierdutelor priviri spre cerul albastru.

Să ştii că mori, să mori cu adevărat, gândind la o viaţă mai bună pentru cei de acasă; să fii mulţumit că poţi arătă urmaşilor tăi împlinirea datoriei pentru ţară, iată pilda cea mare pentru noi şi pentru generaţia de astăzi, crescută în „cultul învârteli şi al viţelului de aur!"

Nu să trăeşti viaţa; ci să laşi o urmă în ea, să însemnezi că ai trecut prin viaţă făcându-ţi cât mai mult datoria!

Incă nu s'au scris, credem într'un tot şi în adevărata lor lumină paginile de eroism în împlinirea datoriei ale epopeii trăite cu adevărat pe altarul întregirii neamului.

Dacă i-am uitat pe martirii neamului, ca şi pe urmaşli lor — cerşetorii României Mari — invalizi şi orfani în furiile egoismului feroce şi ale materialismului tiranic ce ne-a cuprins, cel puţin la ziua lor, „Ziua Eroilor" să lăsăm omenescul să pătrundă în noi; să încercăm o clipă de reculegere, de recunoştinţă pentru aceia cari ne-au clădit din carnea şi sângele lor „temeiul vieţii de azi!"...

Această reculegere să fie ca un fulger în besna întunerecului, care să ne arate drumul de urmat şi datoria de îndeplinit în viaţă!

Să ne facem datoria! Oriunde am fi şi orice am fi, să căutăm să dăm ţării cât mai mult şi să-i cerem cât mai puţin...

Numai astfel vom fi demni de sacrificiile „Marilor eroi", numai astfel le vom face somnul lor liniştit acolo sus în ceruri, de unde ne privesc, căutând să-i urmăm întru împlinirea datoriei pentru o viaţă mai bună, mai dreaptă mai omenească în casa noastră şi în ţara noastră. Numai luând pildă de împlinirea datoriei dela Eroii Neamului, putem dovedi că-i avem continui în inimă şi'n suflet, şi că păstrăm cu tărie legătură vie cu trecutul de glorii al neamului, fără de care nu putem îndreptă prezentul şi asigură viitorul.

Politic şi economic.

Există în viaţa popoarelor, mai ales în perioadele de frământări adânci şi de transformări mari radicale un suflu de viaţă ce depăşeşte realităţile obişnuite şi pluteşte ca un poleu misterios legând cu fire nevăzute conştiinţă de conştiinţă dând aspectul unei masive şi gigantice solidarităţi morale. In acest ocean al milioanelor de conştiinţe în care sau topit pasiuni, simţiri şi cugete alese ca într'o uriaşă urnă de aur dispar micile interese, zarafii aruncaţi afară din templu se retrag din faţa furtunii măreţe, iar dacă au fost fără voia lor prinşi de valuri, au dansat cu sgârcenie de suflet la sărbătoare, al cărei simbol nu l-au putut pricepe. Aşa a trecut marile evenimente din urmă ce-au închegat România modernă în mod definitiv ridicând poporul acesta vânjos în locul de cinste printre celelalte popoare ale pământului. Toate întâmplările mari din istoria modernă a României au fost fructul copt al unor uriaşe eforturi morale ale acestui neam, care au depăşit figurile ridicole ale negustorilor politici ce-au reuşit pentru o clipă să transforme în glorii trecătoare şi-n calcule de tarabă eforturile generoase ale mulţimilor anonime. Dl Simion Mehedinţi prinde într'o formulă plastică tot procesul tainic de închegare al unităţii noastre naţionale ce-a luat forme concrete abia în veacul din urmă sub forma unor tendinţe manifeste şi ivezistibile de înfrăţire. „Şi anume, înaintea deputaţilor care vorbesc în parlament, a ziariştilor care scriu la gazetă, a istoricilor care culeg fărâme de documente şi a filologilor care scriu dicţionare la academie, unirea au făcut-o veacu după veac marii învăţaţi dela stână, care mânau oile în strungă, strecurau laptele în zagâlnă, îl fierbeau în căldare, îl făceau caş, urdă, jinţiţă, colindete... şi ce mai ştiu ei să facă. Dela un capăt până la altul al munţilor, aceşti minunaţi filologi au lucrat sute şi sute de ani la închegarea limbii şi la înfiriparea neamului românesc într'o singură unitate etnică. Şi tot ei, ca mari bărbaţi de stat au fost chiagul unirei naţionale şi prin ţinuturile dela şes etc." Poporul românesc a avut o evoluţie istorică cu totul particulară. Nici o tendinţă imperialistă de natură economică nu i-a animat avânturile sale creatoare. Asupririle de veacuri au atrofiat în el orice pornire acaparatoare şi egoistă şi trecut prin focul purificator al suferinţii, nu i-a mai rămas decât tezaurul sufletesc al valorilor morale libertate, independenţă şi demnitate omenească. La Alba-Iulia în 1918, ca un suveran devenit stăpân pe destinele sale şi-a pecetluit soarta sa de neam liber faţă de asupritorii din afară, iar un deceniu apoi a hotărât în aceeaş sfântă cetate emanciparea sa de sub jugul asupritorilor săi dinlăuntru.

Sărbătorile cu fast regesc capătă o dublă semnificaţie în conştiinţa sa: de azi înainte nimeni din afară sau din lăuntru nu poate dispune samavolnic de soarta sa. El singur îşi sărbătoreşte propria sa izbândă. Nu ne miră faptul, că marii bărbaţi de stat, şovăiesc să vie la sărbătoarea poporului românesc, deoarece sunt reţinuţi de grave afaceri politice în Bucureşti la baza cărora se află după cum spune la tipic interese economice capitale: crâmpee de deficite bugetare, stagnarea exportului, criza financiară creată de național-ţărăniști, perspectivele unei proaste recolte, tot atâtea elemente de judecată pentru preotesele sinistre ale capitalei de a prezice căderea apropiată a guvernului şi ventrea, pentru considerente pur economice la cârmă a partidului liberal, singur sau combinat, în interesul scumpei noastre patrii. Nu mi-amintesc unde am citit o splendidă caracterizare a unui pretins proces de tehnicizare economică în ţara noastră după războiu unde specialistul economist apare grav şi înarmat până 'n dinţi cu: statistici cupretenţii de exactitate din care trage concluzii simple şi definitive, cu diagrame din care se scot legile de fier ale economiei politice, etc.

Şi aceste implacabile ghicitori condiţionează durata unui regim după cantităţile de cartofi ovăz şi sfecle exportabile. Cum vedem nenorocirile economice care au năpăstuit ţara timp de zece ani au creat (după expresiuna spiritualului observator) acest nou parazit: economistul. Există însă ceva ce depăşeşte puterea sa de înţelegere: ordinea morală, valoarea omului în societate, forţe imponderabile, ce dau politicului, în ţara aceasta, aspectul particular al unei sinteze de valori etico-sociale.

Ce putem să facem contra acestui fatal determinism moral, târgoveţi D-voastră?!

PETRE ŢUŢEA.

Iar pentru dl Director al Teatrului Naţional.

— Romanowsky —

Incercând să răspundă acuzaţiilor noastre grave d. şef-uşier Romanowsky nu face decât să se învinovăţească mai mult. Căci un răspunsul din ziarul „Universul" — d. şef-inspector — uşier uită să lămuriască tocmai esenţa acuzaţiilor:

1. Pe ce bază legală a îndrăsnit să ordone jandarmilor scoaterea baionetelor impotriva studenţimii române şi 2. Ce răsbunări prostesti îl muncesc de bruschează întotdeauna pe studenţi!?!

Povestea pe care a ticluit-o în Universul „că sala eră plină," că nu se mai putea da reducere etc. nu-i poate justifică câtuşi de puţin atitudinea care a compromis şi compromite instituţia Teatrului Naţional. Ar fi dealtfel şi ridicol ca studenţii să se adreseze pentru *reduceri* dlui şef-inspector — uşier Romanowsky — aşa că până nu vom vedea înlăturat pe acest lipovean din locul pe care-l necinsteşte, nu vom înceta.

Aşteptăm *cuvântul dlui Const. Pavel!*

Cetiţi şi răspândiţi „CHEMAREA"

Cu ocazia vizitei Românilor din America.

Bine ați venit!

Mânați de mizeria, ce Vă copleșia, împinși de grija zilei de mâine, ați luat toiagul pribegiei peste țări și mări, pentruca prin vânjosia brațelor voastre, prin rodul muncii voastre fără preget să câștigați pâinea de toate zilele pentru voi și familiile voastre. A-ți plecat în Țara, unde munca e un simbol, iar răsplata e un credeu.

In drumul lung și spinos, cu perspective nesigure, ați luat cu voi talizman, cea mai curată și arzândă dragoste de țară, de glia strămoșească, de dulcea voastră limbă și de sfânta voastră lege. Iată flacăra vie, care v'a servit drept călăuză. Iată izvorul nesecat al energii voastre.

Depărtarea în spațiu, longitudinea în timp, miracolele unei lumi noui, belșugul oferit răsplată muncii voastre, toate aceste s'au dovedit a fi inoperante pentru a altera simțul pronunțat al iubirii voastre față de Țară, a cărei fii v'ați manifestat încontinu, cu atâta tărie și mândrie.

Care oare dintre noi nu s'a emoționat, văzând sforțările voastre depuse întru creare a unei atmosferi prielnice și favorabile țării noastre acolo în noianul popoarelor, cari ne cunoșteau numai prin voi?

Care dintre noi nu s'a cutremurat pătruns de un sfânt fior, văzând grija și preocuparea voastră, cu care urmăriți consolidarea în fericire și prosperare a scumpei noastre patrii? Care suflet curat românesc se poate oare descătușa din complexul vibrațiunilor, produse de generositatea voastră românească, de ideatismul celui mai cristalin patriotism al vostru, de care ați dat proba culminantă în participarea voastră la serbările neamului?

A fost deajuns, ca glasul dulce de mamă a Țării voastre să Vă facă un semn numai, pentru ca să grăbiți să-i cădeți cu evlavie la sînu-i ocrotitor. A fost de ajuns ca șueratul vântului prin undele văzduhului să vă șoptească numai chemarea dornică de frate, pentru a Vă opinti în grabă a veni să Vă îmbrățișați frații dulci. A fost de ajuns ca să Vă închipuiți munții cu codrii, plaiurile cu lanele și livezile, a fost de ajuns ca în închipuirea voastră să auziți ciripitul paserilor, și murmurul izvoarelor noastre, pentru a grăbi printre noi.

O, voi fii curați a unei Țări mame, care Vă iubește cu iubirea cea mai caldă, voi frați dulci ai noștri, cari Vă adorăm, fiți bineveniți între noi.

Frați din America bine-ați venit.

O țară întreagă, un popor întreg cu ardoare și emoție Vă îmbrățișază.

Iar veniți între noi căutați a Vă convinge, că nici la noi nu a lâncezit dragostea față de glia strămoșească. Că singura noastră țintă, unicul nostru scop este desfășurarea unei munci neobosite și asidue, valorificarea energii brațelor și crerului nostru întru fericirea și prosperarea Țării și a poporului.

Țara și poporul este sinteza vieții noastre.

Căutați, a Vă convinge, că suntem vrednici de iubirea și interesul vostru.

Fie ca această îmbrățișare frățească dintre noi și voi în aceste momente de adâncă reculegere, de profundă revelație, de sinceră înălțare sufletească, în aceste momente de sărbătoare a sufletului românesc, să servească de mană întărîtoare, de izvor de apă vie pentru cimentarea virtuților și calităților poporului nostru.

Fie ca sublimul sărbătorii neamului să impregneze în sufletele noastre aceea iubire de țară, care singură ne poate garanta viitorul, ce-l merităm.

Frați din America, cari prin prezența voastră ridicați fastul și nimbul sărbătorii neamului, potențați emoția sufletului nostru, cari prin prezența voastră dovediți lumii întregi ardoarea, cu care își iubește Românul Țara sa, îmbrățișându-Vă cu toată căldura sufletului nostru vă zicem încă un: „Bine ați venit!

ALEXANDRU HORGA.

ZECE MAIU.

(Continuare din pag. I-a)

Acest zece Maiu, singur până acum, s'a sărbătorit cu adevărat de întregul popor prin guvernul lui cel adevărat, și prin alegii săi cei mai autorizați, adevărații aleși ai națiunii.

Să uităm dar nedreptățile trecutului acestei decade, ori, de unde ar fi venit ele; să iertăm pe cei ce au greșit; să ne pregătim sufletele pentru Bucuria cea mare, sărbătoarea sărbătorilor, ce va să vie în curând; să ne îndreptăm cu toții pașii și sufletele ca vechii și credincioșii pelerini, către altarul de închinare și preamărire dela Alba-Iulia...

Să iertăm toate, pentru această Înviere!... Să ne deschidem larg porțile inimilor și sufletelor noastre ale tuturor și să lăsăm duhul curat al înfrățirii să pătrundă în noi toți; să ne unim cu toții intru refacerea consolidarea și înnălțarea Patriei române!

Ca o reacțiune morală politică împotriva fripturismului s'a născut „Chemarea" care din 1926 duce alături de conducători actuali ai partidului național țărănesc, lupta pentru emanciparea politică a intregului popor român...

(Din marele discurs al Dlui prim ministru Iuliu Maniu.)

Contra tinerimii.

E ceva de neînțeles. E peste putință a pricepe rostul acțiunei opoziției parlamentare (care în acelaș timp este și opoziția unei Românii fericite, bogate și românească) contra tinerimei acestei țări. Nu se știe cărei anomalii se datorește oare aceasta deviare patriotică, aceasta monstruoasă ținută a unor politiciani, cari din pragul gropii declară războiu de ponegrire, de sfidare și provocare sterilă generației ce-i va urma. Ce mentalitate turtită!, ce grijă exagerată, câtă energie, câtă hârtie și cerneală nu prăpădește opoziția pentru a demonstra absurda idee a pericolului tineretului într'o țară.

Micile partide ale opoziției, beneficiarele nemeritate ale situațiilor privilegiate timp de un deceniu, imediat ce au fost reduse la justa lor configurație și cadre politice, au întonat melodia suferințelor lor, au început reacțiunea, războindu-se cu toată lumea. Nimeni nu le-a provocat, dar ele țineau cu orice preț să se agite, și să agite. Au ajuns în aceasta ordine de idei la noi, la generația tinără, și bine că ne-am nimerit! E bine că am ajuns față 'n față cu profitorii zilelor de eri căci noi nu vom fugi din fața lor, deoarece noi generația tinără nu avem nici motive să ne ascundem în fața unor profitori, și nici chef să ne ascundem. Generația tinără are drept de a trăi liberă și gândi sincer în aceasta țară, căci *noi suntem garanția hotarelor și fericirei ei. Scoaterea elementului tinăr dela drepturi și obligații* — cum vor aceasta micile partide opoziționiste dela noi — *este o crimă la adresa Țării, este cea mai neromânească atitudine și dovada celei mai bizare* mentalități de politician epuisat.

Expulzarea tineretului din viața obștească, echivalând cu o stereotipizare mamutică a vieții publice, cu o pietrificare a simțurilor de ordin inițiativ, cu o paralizare a posibilităților de progres, nici o politică națională nu o poate impune, ținând cont în mod sincer de dorința unei adevărate promovări, a vieții unui neam.

Ori cât zgomot s'ar face în jurul simpatiilor mereu crescânde ale acțiunei tineretului, și îndeosebi ale tineretului național-țărănist, ori câte speculații s'ar comite, ori pe câte variante false s'ar cânta aria frumoasă a întinerirei cadrelor politice spre binele acestei țări, noi cei vizați, noi generația tinără nu vom ținea cont de acțiunile descurajante, de „războiul" partidelor de opoziție contra tineretului din țara românească, ci vom merge înainte pe drumul nostru. Numai puțin este adevărat că ori de câte ori lipsa de experiență ori vre-o altă nedumerire ne-ar aduce la o răscruce, noi ne vom îndrepta pentru sfaturi și lămuriri, către aceia în a căror sinceritate noi am crezut și credem, și nimeni nu ne poate obliga să credem altfel decât cum simțim.

Ori câtă zarvă, ori câtă agitație, se va prăpădi în contra noastră, ea nu va avea putere de convingere cu atât mai puțin putere de presionare pentru noi.

Cât timp arma noastră, va fi sufletul nostru tinăr, cât timp sabia noastră va fi gândul nostru nespeculat, și cât timp „scutul" nostru va fi sfântul roș-galben-albastru, atâta timp noi soldații cauzei românești, nu vom cunoaște nici o acțiune de intimidare și de descurajare.

Cei căror nu le convine acest spirit de înaltă jertfă, n'au decât să-și afișeze convingerea, să o repete cât de des pentruca Românii să o știe cu toții și să-i aprecieze.

Iar ce privește învingerea unuia și înfrângerea celuilalt, în lupta contra tinerimei nu-i greu câtuși de puțin a face prognosticuri sigure. Nu poate fi greu atâta timp câtă vreme nu se pot confunda scopurile lor. Lupta contra tineretului, pornită cu multă furie de oligarhia fanariotă și îmbătrânită, și în al cărei arsenal politic azi nu mai găsești decât fierele vechi și ruginite a intrigăriei și speculațiilor rentabile, nu poate fi dubioasă, căci, elanul tineresc, dragostea de neam nespeculată și grija *patriotică* a tineretului pentru ziua de mâine a Românului, nu cunoaște piedecile unor convenționalisme nejustificate și piedicile fictive, inventate de o opoziție răutăcioasă și neleală.

Tineretul n'are nevoe de nici o mascare, a convingerilor sale și de aceia declară categoric, că trăește cu un singur gând: *„nici o jertfă nu este mare pentru Neam și Țară"*.

A. T. Mureșan.

Curaj burghez în România.

(smr.) Dela Conu Leonida și până la incidentul comunist din Timișoara s'au scurs câteva decenii; în acest interval de timp, burghezia română s'a infiripat binișor, reușind a imprima statului o alcătuire economică și de drept conform intereselor sale. Formele goale împrumutate dela statele civilizate din Apus, au început să se umple cu conținut și-ți dădeau impresia unui organism cu o vigoare oarecare, capabil să reacționeze față de atacuri ce i-ar amenința situația ocupată în stat.

Ori, a doua zi după incidentul dela Timișoara, deși autoritățile publice au fost la înălțime, pântecoșii burghezi dela Timișoara, au dat dovadă de o slăbiciune uimitoare. Cuprinși de o panică inexplicabilă, mulți cetățeni ai urbei Timișoara, de sigur dintre cei bine situați, au început să-și facă bagajele, în căutarea altor meleaguri, unde să nu fie conturbați în somnul de după masă de pușcături anodine.

Despre curajul personal și de clasă a burghezilor noștri nici până acum nu ne-am făcut iluzii. Cufundată numai în vânarea intereselor materiale, incapabilă de a duce pentru întronarea unui regim cinstit democrat barem de o luptă cetățenească pașnică cu mijloace de conștiință, lăsând această sarcină țăranilor români, burghezimea din România o să facă posterității o stranie impresie. Incepând cu mișcările revoluționare de operetă din 1848 și până în zilele noastre, toate marile evenimente și eforturi naționale au decurs fără ca această clasă să-și fi luat partea ei cuvenită. Infruptată și crescută gras la țițele bugetului statului, de unde și-a însușit cât a vrut, este natural ca burghezia noastră să n'aibă nimic comun cu marile burghezii apusene, care singure, prin lupte continue, s'au emancipat și s'au impus la conducerea statului. E o clasă molatică, din care nu e permis să facem — cel puțin încă nu — axa statului român.

Și dacă burghezimea din România nu-i capabilă de atât efort, cât vezi și la o viețuitoare ce-și târește existența, este de datoria noastră ca să dezvoltăm și să întărim forța clasei țărănești, care a dat dovadă și până acum, că statul român se poate bizui pe ea, căci nu se sperie de câteva salve în aer și rămâne pe loc, orice s'ar întâmpla. Aceștia ne-au salvat ființa neamului dela retragerea legiunilor și autorităților lui Aurelian, prin toate năvălirile barbare și cu toată decadența claselor și autorităților suprapuse, în timpurile mai noi.

De aceea nu vom înceta să organizăm voinicii noștri țărani, în interesul chiar al burghezilor noștri cu inima în pântece. Altcum cu toții vom ajunge să imităm exemplul pântecoșilor dela Timișoara.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

Prof. Bunăcuviință — Cluj. Nu mă tot pisați la cap! Știu... știu bine de tot. Consulul este reprezentantul unui stat strein într'un oraș, strein pentru nația lui. De obiceiu se aleg în așa fel ca prin el — consul — să-ți poți forma părerile cele mai bune despre țara pe care o reprezintă. Vezi că știu *Dle Bunăcuviință*. Ceialaltă întrebare în schimb nu ți-o știu rezolva și de altfel ce-mi pasă mie dacă un consul reprezintă țara lui în fața autorităților, cu mâinile în buzunar. Parol că nu mi-ar fi păsat dacă și-ar fi băgat în buzunar și picioarele, și capul, ba în întregime să se fi ascuns în vre-un buzunar de al lui. Te rog *Dle Bunăcuviință*, pe viitor dă-mi pace cu astfel de teme.

Unui bufon financiar. Am fost și eu la defilare și când te-am văzut cu decorațiile acele (care părea că vreau să te părăsească în tot momentul) să fiu al naibei dacă nu a trebuit să-mi alin stomacul. Am câștigat și eu pe front, apărând Țara, o decorație. Când te-am văzut și pe dta decorat, mi-am luat frumos decorația de pe piept, și fiindu-mi ea cel mai scump talizman, am împachetat-o în cutia ei și mi-am propus că atâta vreme cât timp porți și dta decorație eu pe a mea *nu* o pun la piept. Știi de ce? pentru ca să nu facă decorația mea umbră decorațiilor dtale. Astea între noi să fie spuse.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN

Tipografia Națională S. A., Cluj, Str. Regina Maria No. 36